

spøiet det til — jeg tror ikke, at noget Medlem af Finantsudvalget vil modsigge mig deri — fordi man troede, at, naar den høitærede Minister lod dette Spørgsmaal undersøge, kunde der muligvis deri findes saadanne særegne Momenter, at den høitærede Minister, naaget det ikke kunde følges som Princip, dog ikke kunde have Noget imod at unde disse Fiskere et lille Beløb af, hvad han muligvis kunde have paa den almindelige Fiskerikonto. Høiere ere vi ikke gaaede i vor Betragtning. Nu spørger det ærede veltalende Medlem fra Nykjøbing (Kasmussen), der saa varmt har talt Humanitetens Sag i dette Spørgsmaal: Hvor skulle de da gaa hen? Ved Besparelsen af dette Spørgsmaal kunne vi uddrage Nytten af den lange Debat, der er ført om dette Spørgsmaal. Hvor skulle de gaa hen? Til dem, der føle humanit, de Private til de Privater; jo nærmere man er Ulykken, desto stærkere Indtryk gjør den paa dem, der føle humanit. Det er disse private Ulykker, som gjerne skulle gribes strax, gribes af de Nærmeste og gribes energisk. Og naar min ærede Ven fra Nykjøbing og hans Venner i dette Tilfælde have troet, at dette er et Spørgsmaal, der kan afgjøres ved en Bevilling paa Finantsloven, at det er en Sag, hvor Ministeriet har pleiet at yde Hjælp, vil jeg bede Dem være overbevist om, at det er et Spørgsmaal, som Ministeriet hundrede Gange før har afflaaet, fordi det ikke har været istand til at dømmen om det, fordi det ligger udenfor Forudsætningerne for Bevillingen. Derksom de havde vidst det, og dersom de havde haft en Forestilling om, at Ministeriet skulde værge om Statskassens Interesse og kræve visse Garantier for Anvendelsen af Midlerne, hvad havde de saa gjort? Saa vilde disse Mænd rimeligvis være hjulplne, saa vilde man i den nærmeste Omegn have udstedt et Dpraab: Den og den Ulykke er sket, hjælp de Paagjældende med Noget. Det havde været 1,000 Kr. Det er af Bigtighed at gjøre sig dette klart, og naar det ærede Medlem siger, at de, der leve trygt paa Landjorden, ikke ville hjælpe, saa veed jeg meget godt, at det vil det ærede Medlem med mig modificere derhen, at, dersom der ikke var taget nogetshelst Sigte paa Statskassen, vilde det ikke være den fjerneste Tvivl om — thi saa meget kjender jeg ogsaa til denne Egn's Beboere — at der nok vilde være kommet Noget ud af denne Paafaldelse. Sagen er imidlertid, at, hvis vi anlægge dette som Princip, hvad Finantsudvalget selvfølgelig aldrig har gjort: Hjælp i dette Tilfælde, Statskassen træder istedetfor Assuranceforeningerne uden nogen Kontrol og uden at faae nogen Præmie ind for sine Udgifter —

saa vilde vi ikke have dette Tilfælde alene, men vi vilde faae mange hundrede Tilfælde fra de sidste Aar af samme Slags. Jeg har været i det Tilfælde at maatte sige til flere, fordi jeg tidligere har haft Erfaring om Ministeriets Opfattelse af de Regler, det har fulgt: Der er desværre under disse Forhold Intet at gjøre, og derved har jeg afholdt Andre fra at søge Statskassen, og det Samme har Mangfoldige af os sagt. Jeg har sagt: Det er under disse Forhold ikke muligt, der maa søges Hjælp ad anden Vej. Dersom man hjælper i dette enkelte Tilfælde, vil man opmuntre alle Andre til at komme med Andragender, og saa kommer det store Haab, medens det dog vil vise sig fuldstændig ugjort for Statskassen at kommedem til Hjælp, hvor gjerne vi end ville hjælpe, og hvor gjerne vi end ville kaldes humane og, jeg tror med Rette kunne kaldes det. Naar vi have talt om dette Andragendes Henvisning, er det kun i den Forstand, at det er engangst særlig Understøttelse, der kan ydes som en lille Velvillie. Noget inkonsekvente maa vi jo være, om vi end ikke kunne siges at leve af Inkonsekventeri, anderledes kan jeg ikke forstaa det. Den Nytte, vi imidlertid skulle drage af denne Debat, er: Lad os selv indbyrdes, vi 102 med vore Forbindelser, og lad dem, der læse denne Debat, og alle Vedkommeade faae den Forsikring, at der er visse private Tab i vore private Næringer og blandt disse desværre ogsaa dem, der omtales her, som det ikke nytter at gaa at vente paa, at Statskassen skal dække, men at vi, hvis vi skulle hjælpe, maa hjælpe selv, ved vore Venner og paa anden Maade. Thi hvis det er Tilfældet, at man stoler paa: Du kan godt lade være at gaa ind i denne Forening, vi ville ikke have den Uleilighed med at gjøre noget Dpraab i vor Egn, vi gaa blot med et Andragende til Ministeriet, til Finantsudvalget osv., det vil nok jævne sig, saa gjøre vi disse Mennesker Fortræd, og saa skader man Bestræbelserne for, hvad man vil udføre nu, nemlig at skabe en ordentlig Forening. Det er den Nytte, vi skulle have af den Debat, der er ført om Indstillingen under Nr. 5, og denne Nytte er ingenlunde uvæsentlig, den er ialtfald maaste nyttig for os selv, fordi vi under visse bestemte Regler frigjøre os for unyttige Plager, og fordi vi for det Andet i Tide kunne søge at hjælpe paa den Maade, som saadanne Forhold skulle søges hjulplne paa, og derved fri os fra at bidrage til at bringe disse Ulykkelige den Ulykke endnu, at de skulle gaa og nære Forventninger og Forhaabninger, som aldrig skulde været nærede, men som strax lempelig skulde været skudte